

Το Θέατρο στη Θεσσαλονίκη την περίοδο 1868-1913 (Στέλιος Κούκος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Ο πολιτισμός και οι ποικίλες εκδηλώσεις του αποτελούν το απαύγασμα της ζωής ενός τόπου. Μέσα από τις εκφάνσεις αυτές μπορούμε να μελετήσουμε και ευρύτερα κοινωνιολογικά ή ακόμη και εθνολογικά θέματα, όπως την περίπτωση της πολυεθνικής Θεσσαλονίκης του τελευταίου τετάρτου του 19ου αιώνα μέχρι τον πρώτο χρόνο της απελευθέρωσης της.

Οι Τάμποκυράδηδες (Απεικόνιση της Εποχής). Πίνακας της Στέλιου Κούκου. Περιόδος "ΕΛΑΣ", Πάρτη της 12 Ιουλίου 1912.

δράμενα, εγκανίζονται συντόνη περιόδευσης ιστοκοί και γαλλικοί δίσκοι (Ευρούς) καὶ τὸ κάλδο αἰθροδρομικό δίσκοι την περιπλόκην του παπούωνθηνού

ποίητη θεατρική πράξης του ίδου αἱ Η γαλλικοί δραματικοί παραγωγοί καρέζουν εδαφος. Έκτός των ξένων δργών γίνεται αποστολή καὶ στην πανεπιστημιούπολην

Εναγγελία Παραβασσανίδη. Περιόδος «Η Φέτος», 15 Ιουνίου 1892.

κ. Βιρναράδης. -Καὶ περὶ Ερνοπούλους Διν πέζορω τι μου λέγετε. Τίγραψε τί ποιεῖ;

Στέλιος Κούκος θέσει στις πραγματισμένες παραγωγές των θεατρών αλλά και του κωνώπου καθιέρων τα άργα του Δημητρίου Καρούτση μετά την καθοριστική του συνέννοφρά στην ιδιοτέλεια των αποτελεσμάτων της παραγωγής της.

Μια καινούργια διάσταση λοιπόν της ζωής και του κόσμου της πόλης αποκαλύπτεται για μία ακόμη φορά μέσα από το πλούσιο και αστείρευτο αρχείο Γεωργίου Κωνσταντινίδη. Αυτή τη φορά ο συλλέκτης, ερευνητής, γνωστός σολίστας του πιάνου και δικηγόρος μας παρουσιάζει ιδιαίτερα γλαφυρά τη θεατρική ζωή της πόλης, η οποία όπως φαίνεται δεν ήταν καθόλου μονότονη, ούτε παρωχημένη, όπως μπορεί να πίστευε κανείς.

Πρωταγωνιστές σ' αυτό το θεατρικό... παιχνίδι είναι διάφοροι θίασοι εκ του

εξωτερικού -συμπεριλαμβανομένης και της Αθήνας της ελεύθερης Ελλάδας- αλλά και τοπικοί, οι οποίοι ανεβάζουν στις σκηνές της πόλης ποικίλα έργα: δράματα, κωμειδύλλια, δραματικά ειδύλλια, κωμωδίες και φαρσοκωμωδίες, επιθεωρήσεις, όπερες, οπερέτες και άλλα...

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει και η αναφορά σε παραστάσεις δρόμου, κατά τις οποίες νεαροί Θεσσαλονικείς την περίοδο των καρναβαλιών υποδύονται αρχαίους Έλληνες, όπως ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Λεωνίδας και ο Αχιλλέας, και στήνουν σε συνοικίες της πόλης σκηνές αρχαίων μαχών. (Προφανώς οι θεατρικές αυτές δραστηριότητες δεν ήταν άμοιρες εθνικού συμβολισμού, ενώ και κάποιες «ευεργετικές» -όπως χαρακτηρίζονταν τότε- παραστάσεις ενίσχυαν κοινοτικούς φιλανθρωπικούς σκοπούς αλλά και εθνικούς, όπως ο εν εξελίξει εκείνα τα χρόνια Μακεδονικός Αγώνας. Στο ίδιο πλαίσιο βεβαίως εντασσόταν και το ανέβασμα έργων με εθνικό περιεχόμενο).

Πέρα όμως από τα θεατρικά δρώμενα στο πάλκο και στον δρόμο, ξεχωριστό ενδιαφέρον παρουσιάζουν και τα ευρύτερα εθνολογικά και κοινωνιολογικά στοιχεία της Θεσσαλονίκης και ιδιαίτερα η θέση και ο ρόλος της ελληνικής κοινότητας στην καλλιτεχνική ζωή της ανάμεσα στις λοιπές εθνότητες. Άλλωστε ποιος μπορεί να αμφισβητήσει πως η πολιτισμική επικράτηση δεν σημαίνει και ευρύτερη επικράτηση σε διάφορους άλλους τομείς; Ως προς αυτό, φαίνεται πως η ελληνική κοινότητα της πόλης δεν τα πήγαινε καθόλου άσχημα.

Εκτεταμένη παρουσίαση για το θέμα αυτό συμπεριλαμβάνεται στο νέο τεύχος του περιοδικού «Αρχειακά Ανάλεκτα», τόμος 3, που εκδίδει το Σωματείο Φίλων του Κέντρου Ιστορίας και θα κυκλοφορήσει με την παρουσίασή του στη Λέσχη Αξιωματικών Φρουράς Θεσσαλονίκης την Πέμπτη 30 Ιουνίου, στις 20.00.